

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo „Angeljček.“

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. aprila 1902.

Leto XXXII.

Povest o škratu.

Ko večer na zemljo črno
Dahne sapico,
Takrat v gozdu vstane škratec
Z rdečo kapico.

Pa prešteva zlate svetle,
Drzno se smeji,
Lunici srebrni s smehom
Pravi, govori:

„Ej, četudi po telesu
Majhen škratec sem,
Po rumenih vendar zlatih
Jaz bogatec sem.

Eh, če kdo mi pride v goro,
Da bi zlate vzel —
Kar zavijem v noči vrat mu,
Vržem ga v pekèl!“

Pa zjezi se v koči poleg
Stari stric Tomaž:
„Aj, počakaj, spaka mala,
Ti me ne poznaš!“

Prej poškropil lesko mlado
S sveto je vodo,
Pa odmakne tiho duri —
Hajd na škrate ž njo!

Pa pretepel tam je škrate,
Vzel mu kapico,
Da preplašen je zajokal
Z nočno sapico.

Cvetko Slavin.

